

РЕШЕНИЕ

№ 5390

гр. София, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.
като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110123131
по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 225, ал. 2, вр. ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 844,50 лв., представляваща обезщетение за периода от 27.05.2021 г. до 01.09.2021 г., равняващо се на разликата в заплатите между получаваното от ищцата трудово възнаграждение при стария и новия работодател, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 02.05.2023 г. до окончателното плащане.

Ищцата Ф. Х. С. твърди, че по силата на трудов договор № 240/09.11.2015 г. е била в трудово правоотношение с ответника „.....“ /считано от 25.06.2021 г. правноорганизационната форма на дружеството е променена от ООД на АД/, в рамките на което е изпълнявала длъжността „машинен оператор“, при уговорено основно трудово възнаграждение в размер на 700 лв. и допълнително такова за трудов стаж и професионален опит от 0,60 %. Поддържа, че с допълнително споразумение от 01.01.2021 г. страните са постигнали съгласие за увеличаване размера на основното трудово възнаграждение на 990 лв., като останалите клаузи на трудовия договор са останали непроменени. Сочи, че със заповед № 23/01.03.2021 г. на управителя на дружеството трудовото правоотношение е било прекратено. Изяснява, че въз основа на подадена от нея искова молба е образувано гр. дело № 700/2021 г. по описа на РС – Хасково, 6 гр. състав, като по време на висящността на същото е била без работа в периода от 01.03.2021 г. до 26.05.2021 г., а на 27.05.2021 г. е започнала работа при друг работодател – „.....“ при уговорено брутно трудово възнаграждение в размер на 800 лв. В тази връзка уточнява, че доколкото в периода от 27.05.2021 г. до 01.09.2021 г. има право само на разликата между трудовите възнаграждения при стария и новия работодател, с изрична писмена молба е направила искане пред РС – Хасково за изменение на иска с правно основание чл. 225, ал. 1 КТ, като с протоколно определение от 25.10.2021 г. първоинстанционният съд е допуснал намаляване на размера му до сумата от 2 828,52 лв. и за периода от 01.03.2021 г. до 26.05.2021 г., вместо за първоначално посочения такъв от 5 940 лв. и за периода от 01.03.2021 г. до 01.09.2021 г. и в тази част производството по делото е прекратено от съда, който се е мотивирал, че иск с правно основание чл. 225, ал. 2 КТ не е бил изначално предявен с исковата молба. Сочи, че по посоченото дело е постановено решение № 118/28.02.2022 г., отменено с решение №

164/25.05.2022 г., постановено по в. гр. дело № 201/2022 г. по описа на Окръжен съд - Хасково, 3 гр. състав, с което извършеното със заповед № 23/01.03.2021 г. прекратяване на трудовото й правоотношение е признато за незаконно и е възстановена на заемната преди уволнението длъжност „машинен оператор“, като на основание чл. 225, ал. 1 КТ ответникът е осъден да ѝ заплати сумата от 2 828,52 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение за периода от 01.03.2021 г. до 26.05.2021 г., т. е. съобразно допуснатото изменение на иска. Допълва, че прекратителното определение от 25.10.2021 г. в частта относно разликата над сумата от 2 828,52 лв. до първоначално предявения размер от 5 940 лв. и за периода от 27.05.2021 г. до 01.09.2021 г. е влязло в законна сила, поради което претенцията ѝ по чл. 225, ал. 2 КТ не е била предмет на гр. дело № 700/2021 г. по описа на РС – Хасково, 6 гр. състав. С изложените съображения обосновава правния си интерес от предявяване на настоящия иск за заплащане на сумата от 844,50 лв., тъй като не е била обезщетена за периода от 27.05.2021 г. до 01.09.2021 г., в който тя е работила при друг работодател, но е получавала по-ниско възнаграждение при него. Уточнява и конкретния размер на получаваното от нея брутно трудово възнаграждение при стария и новия работодател, а именно: 1 068,70 лв. – при „.....“ и 800 лв. – при „.....“, излагайки подробни съображения относно начина на формиране на исковата си претенция в общ размер на 844,50 лв., от която: 38,40 лв. – за м. май 2021 г. и 806,10 лв. – за м. юни, юли и август 2021 г., чието заплащане претендира. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът „.....“ е подал отговор на исковата молба, с който оспорва иска по основание и размер. Не оспорва, че е бил в трудово правоотношение с ищцата по силата на трудов договор от 09.11.2015 г., който със заповед № 23/01.03.2021 г. е бил прекратен. Оспорва размера на претендираното обезщетение. Моли за отхвърляне на иска. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С определение от 17.09.2023 г. съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните групи обстоятелства: че между страните е съществувало трудово правоотношение въз основа на трудов договор № 240/09.11.2015 г., по силата на който ищцата е заемала длъжността „машинен оператор“; че със заповед № 23/01.03.2021 г. трудовото правоотношение с ищцата е било прекратено; че с решение № 164/25.05.2022 г., постановено по гр. дело № 201/2022 г. по описа на Окръжен съд – Хасково, 3 гр. състав, последното е признато за незаконно и е отменено, като ищцата е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност, а ответникът е осъден да ѝ заплати сумата от 2 828,52 лв., представляваща обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение за периода от 01.03.2021 г. до 26.05.2021 г.; че в периода от 27.05.2021 г. до 01.09.2021 г. ищцата е работила при друг работодател, а именно: „.....“

Нещо повече, за установяването им свидетелстват данните, удостоверени в писмените доказателства по делото – справка от ТД на НАП – гр. Пловдив за актуално състояние на трудовите договори на ищцата Ф. С. и удостоверение от 28.04.2023 г. към нея, заверен препис на решение № 164/25.05.2022 г. по в. гр. дело № 201/2022 г. по описа на Окръжен съд – Хасково и определение № 478/22.03.2023 г. по гр. дело № 3693/2022 г. по описа на ВКС, III г. о., трудов договор № 453/27.05.2021 г., по силата на който ищцата Ф. С. е назначена на длъжността „контрольор качество“ в „.....“ при уговорено основно трудово възнаграждение от 800 лв. и допълнително такова за трудов стаж и професионален опит от 0,6 % за всяка година трудов стаж при същия работодател, 2 броя удостоверения съответно от 20.09.2021 г. и от 11.10.2021 г. на „.....“ относно изплатените в полза на ищцата възнаграждения и обезщетения, извлечения от банковата сметка на ищцата, извлечение от

трудова книжка на ищцата, според която в периода от 09.11.2015 г. до 01.03.2021 г. е била в трудово правоотношение с ответника „.....“ и др.

От изслушаното и прието по делото заключение на вещото лице по съдебносчетоводната експертиза, което като неоспорено от страните и изготвено от специалист в съответната област, съдът кредитира, се установява, че начисленото трудово възнаграждение на ищцата Ф. С. за последния пълен отработен месец преди уволнението (м. февруари 2021 г.) се равнява на сумата от 1 068,70 лв., от която: 990 лв. – основна заплата, 29,70 лв. – допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит – 3,00 % и 49 лв. – нощен труд. Определяйки го по правилата на чл. 228, ал. 1 КТ и чл. 17, ал. 1 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, експертът приема, че brutното трудово възнаграждение на ищцата за последния пълен отработен месец при „.....“ се равнява на сумата от 1 019,70 лв., от която: 990 лв. – основна заплата и 29,70 лв. – допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит – 3,00 %, без като основа за изчисляването му да следва да се включи начисленият нощен труд от 49 лв. Експертизата обобщава, че разликата между полученото от ищцата брутно трудово възнаграждение от „.....“ и полученото такова от „.....“ за периода от 27.05.2021 г. до 01.09.2021 г. е в размер на 695,60 лв. (без включено допълнително трудово възнаграждение за нощен труд), респ. е в размер на 824,24 лв. (с включено допълнително трудово възнаграждение за нощен труд).

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 225, ал. 2, вр. ал. 1 КТ.

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищцата наличието на следните предпоставки: признато за незаконно с влязло в сила съдебно решение уволнение считано от 01.03.2021 г., започване на работа при друг работодател считано от 27.05.2021 г., разликата между получаваното брутно трудово възнаграждение при стария и новия работодател за посочения период – от 27.05.2021 г. до 01.09.2021 г.

В случая, с оглед приетото в обсъденото по-горе решение № 164/25.05.2022 г. по в. гр. дело № 201/2022 г. по описа на Окръжен съд – Хасково, не допуснато до касационно обжалване с определение № 478/22.03.2023 г. по гр. дело № 3693/2022 г. по описа на ВКС, III г. о., въпросът за незаконността на уволнението, извършено със заповед № 23/01.03.2021 г. на управителя на „.....“, е разрешен с влязло в сила съдебно решение и има обвързваща за страните по него сила – арг. чл. 298 КТ. Ето защо, настоящият съдебен състав не дължи преразглеждането му в настоящото съдебно производство, като следва да приеме, че първата измежду посочените по-горе материални предпоставки за уважаване на иска е установена по делото.

При незаконно уволнение, съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 2 КТ, работникът или служителът има право на обезщетение от работодателя в размер на разликата в заплатите в случай, че в срока по ал. 1 е работил на по-ниско платена работа. В случая, по делото не се спори, а и видно от представения трудов договор № 453/27.05.2021 г., в рамките на 6 месеца от прекратяване на трудовото правоотношение с ответника „.....“, а именно: считано от 27.05.2021 г. ищцата е започнала работа при друг работодател - „.....“, при който е получавала възнаграждение в по-нисък размер в сравнение с получаваното такова при ответника, като в тази насока са и изводите на изслушаното и прието по делото без оспорване от страните заключение на вещото лице по съдебносчетоводната експертиза.

При това положение, спорният по делото въпрос касае обстоятелството дали в основата за определяне на brutното трудово възнаграждение по смисъла на чл. 228 КТ, сред които е и това по чл. 225, ал. 2, вр. ал. 1 КТ, следва да се включи и допълнителното трудово възнаграждение за нощен труд, начислено с фиша за м. февруари 2021 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1, вр. чл. 228 КТ размерът на обезщетението за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение се определя съобразно brutното трудово възнаграждение на работника или служителя за последния пълен отработен месец. В случая, за установяване на това обстоятелство по делото е изслушано заключение на вещото лице по съдебносчетоводната експертиза, според което размерът на brutното трудово възнаграждение на ищцата за последния пълен отработен месец - м. февруари 2021 г. се равнява на сумата от 1 019,70 лв., формирана като сбор от основната заплата в размер на 990 лв. и допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 29,70 лв., т. е. без плащанията за нощен труд в размер на 49 лв., отразени във фиша за работна заплата за м. февруари 2021 г. Съдът приема, че последните не следва да бъдат включени при определяне на крайния размер на обезщетението, тъй като те не представляват елементи от brutното трудово възнаграждение, въз основа на което се формират обезщетенията по Раздел III от КТ, включително и това по чл. 225, ал. 2, вр. ал. 1 КТ. В случаите на чл. 228 КТ (обхващащи и обезщетенията по чл. 225, ал. 2, вр. ал. 1 КТ) се включва основното трудово възнаграждение, възнаграждението над основната заплата, определено според прилаганите системи за заплащане на труда, допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, определени с Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, с друг нормативен акт, с колективния или индивидуалния трудов договор или с вътрешен акт на работодателя, доколкото друго не е предвидено в КТ и други изрично изброени възнаграждения. Съобразно правилата на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата - чл. 15 от същата, като допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер се определят тези, които се заплащат за образователна и научна степен и за придобит трудов стаж и професионален опит, както и тези допълнителни възнаграждения, които се изплащат постоянно заедно с полагащото се за съответния период основно възнаграждение и са в зависимост единствено от отработеното време. Следователно, в brutното трудово възнаграждение като основа за обезщетението по чл. 225, ал. 2, вр. ал. 1 КТ се включват основното трудово възнаграждение и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер - предвидими и сигурни, определени в колективен трудов договор и/или във вътрешните правила за работната заплата в предприятието и в индивидуалния трудов договор (в този смисъл Решение № 166/15.07.2013 г. по гр. д. № 1285/2012 г., III г. о., ГК, ВКС). В случая, плащанията за нощен труд, начислени с фиша за м. февруари 2021 г., който даже не е представен по делото, нямат такъв характер, поради което не следва да се включват в базата за изчисляване на процесното обезщетение, като в подкрепа на този извод е и възприетото с Определение № 391 от 18.04.2016 г. по гр. д. № 1034/2016 г., III г. о., ГК, ВКС, в което се приема, че изплащаните суми за нощен труд, труд в официални празници, увеличен нощен труд по посочените критерии, а и защото отчитането им зависи от възприетия от различните работодатели начин на отчитане на работното време - подневно или сумирано, не могат да бъдат отнесени към допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер. В случая, по делото не са ангажирани доказателства – напр. трудов договор № 240/09.11.2015 г., колективен трудов договор, Вътрешни правила за работна заплата при ответника и др., въз основа на които да може да се направи извод, че плащанията за нощен труд са извършвани ежемесечно, за да се приеме, че същите представляват допълнително трудово възнаграждение с постоянен характер, като такъв извод не следва и от данните, отразени в представените 2 броя удостоверения съответно от 20.09.2021 г. и от 11.10.2021 г., отразяващи облагаемия доход на ищцата. Прави впечатление, че в обстоятелствената част на исковата си молба тя също твърди, че получаваната от нея работна заплата се формира единствено от уговореното основно трудово възнаграждение и допълнителното такова за трудов стаж и професионален опит, без да са изложени твърдения, че част от него е и такова за положен нощен труд, което да е получавала постоянно. Нещо повече, позоваването от нея на експертиза, изготвена по друго дело, няма обвързващо действие за настоящия съдебен

състав, още повече, че в тази част изводите на вещото лице касаят правен извод. Следва да се отбележи, че с отговора на исковата молба ответникът е оспорил размера на исковата претенция, като в тежест на ищцата е било да ангажира годни доказателства, установяващи твърдения от нея размер на последното получено брутно трудово възнаграждение при ответника, което обаче тя не е сторила. Ето защо, при определяне размера на следващото се в нейна полза обезщетение по чл. 225, ал. 2, вр. ал. 1 КТ съдът съобразява посочения от експерта по изслушаната по настоящото дело съдебносчетоводна експертиза размер, в който не са отразени плащанията за нощен труд, нямащи постоянен характер, а именно: 1 019,70 лв. При това положение, следва да се приеме, че разликата между полученото от Ф. Х. С. брутно трудово възнаграждение от „..... и полученото такова от „..... за периода от 27.05.2021 г. до 01.09.2021 г. е в размер на 695,60 лв. (без включено допълнително трудово възнаграждение за нощен труд), до който предявеният иск с правно основание чл. 225, ал. 2, вр. ал. 1 КТ е основателен и следва да бъде уважен, като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 844,50 лв., или за размера от 148,90 лв.

Посочената сума следва да бъде присъдена ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 02.05.2023 г. до окончателното плащане.

По отговорността за разноски:

При този изход на спора – частична основателност на предявения иск, право на разноски има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищцата следва да се присъди сумата от 823,65 лв. – адвокатско възнаграждение, чието реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представения договор за правна защита и съдействие (л. 98 от делото), в който е отбелязано, че същото е заплатено в брой, поради което има характер на разписка. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъди сумата от 132,24 лв. – депозит за ССЧЕ и адвокатско възнаграждение, чието реално заплащане съдът също прие за доказано с оглед представения договор за правна защита и съдействие от 10.08.2023 г. (л. 40 от делото), в който е отбелязано, че същото е заплатено в брой, поради което има характер на разписка. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Софийски районен съд сумата от 41,18 лв., представляваща дължимата държавна такса, съразмерно с уважената част от иска. На основание чл. 78, ал. 6, вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК останалата част от дължимата държавна такса, съразмерно с отхвърлената част от иска, следва да остане за сметка на бюджета на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „....., ЕИК7, със седалище и адрес на управление:, да заплати на Ф. Х. С., ЕГН *****, със съдебен адрес:, на основание чл. 225, ал. 2, вр. ал. 1 КТ, сумата от **695,60 лв.**, представляваща обезщетение за периода от 27.05.2021 г. до 01.09.2021 г., равняващо се на разликата в заплатите между получаваното от ищцата трудово възнаграждение при стария и новия работодател, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 02.05.2023 г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 695,60 лв. до пълния предявен размер от 844,50 лв., или за размера от 148,90 лв.

ОСЪЖДА „....., ЕИК7, със седалище и адрес на управление:, да заплати на Ф. Х. С., ЕГН *****, със съдебен адрес:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **823,65 лв.**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Ф. Х. С., ЕГН *****, със съдебен адрес: да заплати на „....., ЕИК7, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от

132,24 лв., представляваща разноси за депозит за ССЧЕ и адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „....., ЕИК7, със седалище и адрес на управление:, да заплати по сметка на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от **41,18 лв.**, представляваща дължима държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____